

Fran Milčinski

Kravji zvonec

Pri nastanku te zgodbe so sodelovali številni vplivi (obdobje nastanka humoreske in delovanja avtorja Frana Milčinskega, med drugim tudi družbeni status nastopajočih oseb), delo pa je nastalo iz avtorjevih osebnih doživetij, saj je humoreska Kravji zvonec realistična zgodba z dogodkom, ki se je zgodila v Franovi družini.

Milčinski je začel na področju pisateljevanja delovati že ko je bil študent. Skozi svojo pisateljsko kariero je najrajši pisal humoreske, v katere je vključil smešne doživljaje svoje družine. Sklepam lahko, da je zaradi svoje službe in sicer dela z mladimi prestopniki pisal tudi povesti z družbenovzgojno vsebino. Zgodba je napisana v prvi osebi in govori o pisateljevem sinu, kako si je zaželel Kravjega zvonca.

Kot prvo naj povem da je zgodba bila napisana v drugačnih časih in se razlikuje od današnjih. Lahko zasledimo drugačno okolje in sicer bolj revno in skromno, pa tudi slog pisanja je drugačen. Zaznamo lahko nam tuje besede in besedne zveze (kot so: enojka, na rovaš, mecen itd.), opazimo pa še lahko eno sredstvo ki res nakazuje na čase, ki jih zdaj poznamo še samo skozi pesnitve in zgodbe, to je omenjena krona, tako imenovana denarna enota v stari Avstriji.

Seveda si vsak otrok želi določene stvari, eni malo manj vsakdanje drugi bolj. Ampak da si nekdo zaželi kravji zvonec je res čudno. Kot prvo bi lahko pomislili da otrok, ki si je zaželel to nenavadno darilo naklepa nekaj ali pa mu je zvonec res tako stopil v oči, da si ga tako želi. Lev, ki bi se za kravji zvonec odpovedal tudi svoji najljubši hrani je moral biti res predan temu predmetu. Vendar naj povem, da avtor na začetku pred vso poanto zgodbe pove da otroci stanejo ogromno. In ima prav. Za otroke morash skrbeti od rojstva do trenutka, ko ne postanejo samostojni. Ves ta čas se dogaja ogromno stvari, za katere je potreben čas in seveda, denar. Mogoče je problem, da se prav si otroci premalo zavedamo koliko truda je vloženega v nas. Koliko so naši starši v nas vložili svojega truda, denarja in jeze. Idealen primer je Lev. Navkljub avtorjevim besedam: "Naš Lev je dobro, nepokvarjeno dete,..." se potem pokaže, da je ta otrok res kot skoraj vsi drugi- nekaj si želi, to dobi nato pa izpusti in zavrže.

Ko Lev res končno dobi težko pričakovani kravji zvonec je po avtorjevih besedah fantič z njim zvonil nekaj dni, se z njim zabaval in svoje veselje delil z družino. A tukaj nastopi preobrat. Fant se kravjega zvonca, ki bi pravzaprav sodil k kravi naveliča in ga zavrže. Zvonec postane kup šare, vedoč, da se ga še dolgo ne bo nihče spomnil.

In tukaj pridem do zaključka. Res je, da si otroci želimo vedno več vsega. Je kriva družba, vzgoja ali res ne cenimo stvari, ki nam nekako pridejo v last? Kakor Levu se je podobna zgodba zgodila verjetno vsakemu od nas. Vsi smo enkrat otroci in bolj ko odraščamo, bolj bomo znali ceniti stvari.